
Gospodin Isus - pouzdan oslonac

S pravom se opetovano naglašava kako je dijalog jedna od prioriteta suvremenih zadaća svekolikog društva i svijeta. Crkvi ovoga vremena nalažu ga Drugi vatikanski koncil, razni drugi crkveni dokumenti nakon Koncila te riječju i primjerom papa Ivan Pavao II., a ne samo Crkvi nego svim žiteljima ovoga bosansko-hercegovačkog podneblja k tomu sâm svakodnevni život nameće dijalog i suradnju. Minulo ratno i sadašnje poratno vrijeme još više potenciraju tu potrebu.

Promicanje dijaloga bio je jedan od ključnih razloga pokretanju ovoga časopisa 1997. god. kao i jednodnevnih kolokvija godinu dana kasnije. Prva dva kolokvija, da podsjetimo, bili su međureligijski: *Katolici i Židovi te Katolici i muslimani*, u jubilarnoj godini kršćanstva ekumenski: *Katolici i pravoslavci* i potom kolokvij s temom *Vjera i kultura*. Nakon tog puta i iskustva ocijenili smo da u hodu dijaloga s drugačijima treba malo zastati i promisliti o svojoj vlastitoj vjeri, o temeljnim zasadama i istinama kršćanske katoličke vjere i o nauku Crkve kako bismo ih sebi bolje posvijestili te tako osvježeni bili spremniji i trješniji za nastavak hoda dijaloga s drugačijima po vjerskom uvjerenju i po kulturnoj tradiciji, hoda dijaloga onako kako se ovdje na ovim prostorima odvija i svakodnevni životni hod. Moguće je, naime, da se zbog ljudske ograničenosti i kratkovidnosti previde sigurni orijentiri i smjerokazi. Treba zastati i pitati se što je to bitno i vlastito kršćansko i katoličko, te po mogućnosti također razvidjeti dokle smo došli i gdje se nalazimo kad je riječ o odnosima između katolika i nekatolika? To je zacijelo korisno i radi traženja novih putova u dijalogu s pripadnicima drugih vjeronazora i radi unaprjeđenja i poboljšanja suradnje u izgradnji boljega zajedničkog svijeta, zajedničkog podneblja i ljudskijeg života u njemu, kvalitetnog, života dostojna čovjeka.

Poticaј za to i pouzdan oslonac u tome bila nam je Deklaracija Kongregacije za nauk vjere *Dominus Iesus*, potpisana i predstavljena u Rimu tijekom ljeta jubilarne 2000. obljetnice kršćanstva, koju je prethodno "svojim apostolskim autoritetom ratificirao i potvrdio" papa Ivan Pavao II. Nije nepoznato da je Deklaracija odmah po objavljivanju izazvala burne reakcije i kritike, svakako u nekatoličkim krugovima, no i u nekim katoličkim. Mnogi su se s čuđenjem i žaljenjem pitali nije li to

korak nazad pa čak i kraj ekumenizmu i međureligijskom dijalogu, nisu li poništena sva dostignuća dosadašnjih napora na mukotrpnom putu zbližavanja i suradnje među kršćanima i među religijama itd. Usprkos svim prigovorima i kritikama, za katolike općenito a posebno na ovim prostorima, ova je Deklaracija osobito važan i koristan crkveni dokument. Njoj je zbog toga bio posvećen kolokvij Vrhbosanske katoličke teologije održan 23. studenoga 2002.

Ovaj znanstveni skup, na kojemu smo kao goste s radošću pozdravili između ostalih i dva ugledna profesora muslimana, makar je obrađivan katolički dokument, bio je skup onih kojima je istina na srcu i koji zbog toga traže siguran put do istine i do spasenja. Sažimljući zaključke aktivnih sudionika na ovom kolokviju, a bili su odreda vrhunski teolozi Crkve kod Hrvata, možemo reći da je Deklaracija *Dominus Iesus* potvrdila temeljne istine kršćanske vjere i stajališta Katoličke Crkve formulirana na Drugom vatikanskom koncilu, poglavito o Isusu Kristu i njegovoj Crkvi, te da predstavlja pouzdan temelj i putokaz istinskom ekumenizmu i međureligijskom dijalogu. Na to je u svom pozdravu ukazao i apostolski nuncij u Bosni i Hercegovini msgr. Giuseppe Leanza.

Sudionicima kolokvija 2002. god. izlaganja šestorice teologa bila su vrlo korisna i obogaćujuća. Mnogo toga postalo nam je jasnije. Objavljujemo ih u rubrici *Studia* ovoga broja časopisa sa željom da se i čitatelji njima obogate. Na početku donosimo također pozdravne riječi nuncija Leanze, Papina predstavnika, kojemu smo iskreno zahvalni za sudjelovanje, za jasnu poruku i za podršku. Katoliku ovih prostora od životne je važnosti za vlastitu orijentaciju poznavanje autentičnog nauka Crkve i pogleda crkvenog učiteljstva, a i nekatoliku je to jednako korisno i potrebno kako bi bolje upoznao i razumio katolika, s kojim je pozvan dijeliti isto podneblje, udisati isti zrak i ovdje izgrađivati ljudskiji svijet. Naravno, vjerujemo da i ostali tekstovi objavljeni u ovom broju časopisa zavrjeđuju pozornost čitatelja te im i njih od srca preporučujemo.

Glavni urednik